

Tien valse schijnbekeringsen, welke in het Christendom gevonden worden

Er is een wettische of Farizeïsche bekeringsen. De Farizeeën in de tijd van de Zaligmaker hielden zich enkel op met een bekeringsen van uitwendige devotie of goede werken, neergesteld op een grond van loutere geveinsdheid. Zij wandelden in de nauwgezette waarneming van het buitenste gedeelte van de religie, welke zij met niet weinige instellingen van menselijke superstitie plegen te vermengen. De Farizeeër staande, bad dit bij zichzelf: *O! God ik dank U, dat ik niet ben, gelijk de andere mensen, rovers, onrechtvaardigen, overspelers, of ook gelijk deze tollenaar; ik vast tweemaal per week, ik geve tienden van alles, wat ik bezit*, Luk. 18:11, 12. Daar hebt u het gehele beslag van de Farizeïsche bekeringsen, die al wettisch uitloopt: *Dit alles doe ik, o God, en zo vroom en godsdienstig leef ik voor U*. Dit is hun rechte bekeringsen-formulier, en meer weten zij niet op te zeggen. Deze ongelukkige geveinsden passen alleen op hun brede gedenkcedels, en op de reiniging van het buitenste des drinkbekers en des schotels, en op al zulk soort van dingen, maar op de inwendige reiniging des gemoeds weten zij niet te passen, Matth. 23:23-28. Dit is de schoonste bekeringsen van alle wettische geveinsden. Ach! Hoe vele duizenden van Gereformeerde naam-Christenen weten ook van geen andere bekeringsen. Neemt slechts hun uitwendige religie-betrachtingsen en hun eerbaar leven van hen, en trekt hun dat gelapte en verstellde kleed eens uit, dan zullen zij niet anders overhouden, dan een geheel naakte en berooide ziel. Want op de ware bekeringsen des harten, door de Geest van Christus, hebben zij nog nimmer eens met ernst gedacht. Die zien zij slechts aan voor een ijdele dweperij. Hoe zeer hun harten van binnen ook met boosheid, nijdigheid, gierigheid, hoovaardigheid, onreinigheid, blindheid, ongeloof, en met duizend andere verdorvenheden mogen vervuld zijn, zulks bekommert hen zeer weinig, daar zullen zij geen bittere tranen over storten, maar zij zijn tevreden, wanneer zij uiterlijk slechts zonder grove gebreken leven, en als zij de plichten van hun godsdienst enigszins wel in acht nemen, immers zo goed zij achten te kunnen. Indien maar hun buitenste leven in hun ogen goed genoeg is, dan is ook hun binnenste leven, hun geloof, bekeringsen en alles goed genoeg. Gij blinde Farizeeër reinig eerst dat binnen in de drinkbeker en schotel is, opdat ook het buitenste van dezelve rein worden, Matth. 23:26. Wat is dit niet een vreemd woord voor het gehele geslacht van de wettische huichelaren!

Er is een Herodes-bekering. De Koning Herodes was een listige vos, Luk. 13:32, die zich kunstig genoeg in alle bochten wist te stellen, en zijn goddeloosheid een tijd lang onder een geplooid kleet van uitgestreken vromigheid, en van zinnelijke godsdienst te verstoppen. Die man had achting voor getrouwe leraars, en zocht de beste middelen, wanneer hij die krijgen kon. Was niet Johannes de Doper een recht ernstig en scherp boetprediker, overtreffende zeer verre alle der Joden Schriftgeleerden? Hij nam immers zijn ambt waar met de grootste wakkerheid en getrouwheid in de geest en kracht van Elia, Luk. 1:17. Hij bestrafte de zondaars zeer vrijmoedig, zonder aanzien van groten of kleinen, en bedreigde hun Gods zware toorn, indien zij zich niet oprecht bekeerden: Hij zag in het minst niet om naar de ogen van de grote heren, en zat nooit aan hun tafels, en verzocht nimmer enige gunst van hen voor zich of de zijnen. En toch stond hij bij Herodes in hoge achting, *want hij vreesde Johannes, wetende, dat hij een rechtvaardig en heilig man was, en hield hem in waarde, en als hij hem hoorde, deed hij vele dingen, en hoorde hem gaarne*, Mark. 6:20. Hij deed vele goede dingen, ten gevalle van Johannes en zijn krachtige prediking, en hij liet vele zondige ijdelheden na, welke de groten zonder omzien plegen te bedrijven. Als hij gelegenheid had om Johannes te horen prediken, verzuimde hij zulks niet lichtelijk, en hij hoorde zijn woord met een eerbiedige aandacht, die anderen kon stichten. Ook was hij een liefhebber van tekenen en wonderwerken, en begeerde daarom zeer de Zaligmaker te zien en te horen, Luk. 23:8. Maar, naast dit alles was hij ook zeer bezorgd, om zijn lieve boezemzonden wel te koesteren. Hij leefde in verborgen wellust en onreinigheid, welke hem zelfs voerde tot een vuil bloedschendig huwelijk, en tot vele ijdelheden en gruwelijke goddeloosheden. Ziet, zodanig was Herodes bekering, met welke wij billijk mogen denken, dat hij eindelijk rampzalig ter helle gevaren is. Ach! of niet nog heden ten dage vele mensen zich zelf ook op dergelijke wijze bekeerden! Zij horen ook graag de getrouwe leraars, en het vroomste slag van predikanten. Deze volgen zij, en hangen hen aan, en zij zullen, om hun predikatiën te horen, het niet ontzien, ook uren ver te reizen en te trekken. Het schijnt, alsof zij zeer ijverig Godzalig waren, zo wel weten zij voor een tijd de rol van de geveinsden te spelen. Met Herodes doen zij ook vele goede dingen, en stellen zich aan voor de wereld, als recht fijne devote lieden, die nauwelijks eens hun wezen vertrekken zouden, indien het niet om een hoekje geschiedde. Zij weten zich overal in te dringen in het gezelschap van de Godzaligen, en van de lieden, die het nauwgezetst van leven zijn, alwaar zij somtijds ook al een schoon gesprek kunnen voeren. Maar ziet, dit ene ding doen zij mede, zij houden bedekt hun geheime boezem- en troetelzonden aan de hand, en daar zijn er ook genoeg, die veel liever in het gezelschap van vrouwen en vrijsters verkeren, dan in dat der mannen. Of zij zijn gierig, of hovaardig, of laatdunkende, of kwaadsprekende, enz. En ordinair zijn zij bijzondere liefhebbers van zichzelf, 2 Tim. 3:2. Eigen lof is wel de voorname spil, waar het al op draait. En zij liggen zodanig vast aan die zondige lusten en begeerlijkheden, dat er geen loskomen aan is. Hoe zeer sommigen ook al leven mogen in een moeilijke strijd met hun eigen consciënties het mag toch niet helpen. Hun heimelijke zondehandel moet zo lang zijn gang gaan, totdat die eindelijk door Gods rechtvaardig oordeel eens uitbreekt, en zij met Herodes dan ook openbaar worden aan heel de wereld, als snode geveinsden. En dan gebeurt het ook niet zelden, dat de man de schuld werpt op de vrouw, en deze op de duivel. O! ongelukkige en heilloze bekeringen, die alzo ronddraaien op de verdoemelijke spil van verborgenheden

der ongerechtigheid! Hoe menig een heeft er de dag van zulke bekering naderhand wel vervloekt, die dan helaas! de geest gegeven hebben in een wanhopige staat.

Men kan derzelver treurige beschrijving breder uitgewerkt vinden in onze voorrede van het oprecht gelovig aannemen en gebruik maken van de beloften van het Heilig Evangelie, tot ontdekking van waangelovigen, en bevestiging van ware gelovigen, gesteld voor een werkje van Ralph Erskine, dat geheten is: *Christus het Verbond des volks*, enz.

Er is een Agrippa's bekering. De Koning Agrippa was een man die de Heilige Schrift gelezen had, en die de Profeten geloofde, als Gods eigen Woord, Hand. 26:27. Op zekere tijd hoorde hij eens een krachtige predikatie van de Apostel Paulus, onder welke hij ook dermate van de levendige kracht der Goddelijke waarheid aan zijn gemoed bewogen en geraakt werd, dat hij zich niet kon bedwingen, openlijk in aller tegenwoordigheid voor de Apostel te betuigen: *Gij beweegt mij bijna een Christen te worden*, vers 28. Zo sterk deed de waarheid zijn consciëntie aan dat hij bijna voor dezelve zou neergebogen, en, met verzaking van al zijn tijdelijke heerlijkheid, een Christen geworden zijn. De geest van politesse [gedraglijn van politici] schoot op deze stond veel te kort, anders zou die grote heer zich voor zo'n aanzienlijk gezelschap als hier tegenwoordig was, zeker wel ingebonden hebben, dat hij zich zodanig woord zo los niet zou hebben laten ontvallen, waardoor hij licht bij Joden en Romeinen in een kwaad blaadje had kunnen geraken. Dit is de kracht van de Goddelijke waarheid op het gemoed van de mensen, die toch nimmer door haar zalig veranderd en bekeerd worden, want het bijna van deze man was nog zeer ver van de zaak zelf. Daar bleef nog een gehele wereld en een zeer aanzienlijke staat onder de mensen in de weg staan. En wij lezen niet, dat hij die beide ooit heeft kunnen verzaken, om niet slechts *bijna*, maar *geheel* een oprecht en vroom Christen te worden. Voorwaar dit is nog geheel wat anders, dan een lichte beweging des gemoeds, die weldra weer overgaat, als men slechts de frisse wereldlucht weer ruim kan inademen. Helaas! Hoevelen van dat slag van Agrippa's-Christenen zullen er te deze tijd ook wel niet gevonden worden onder ons? Mensen, die achting dragen voor Gods Woord, en dezelve veel lezen en horen, die de heilige waarheid op zijn Agrippa's ook verstaan en geloven, en er graag van spreken. Ja, die onder getrouwe, ontdekkende predikatiën ook wel eens bewogen en aangedaan zijn, en daar dan neerzitten met de tranen in hun ogen. En wie weet, wat er dan wel niet omgaat in der zodanige harten, wat zij dan tot hun huisgezinnen en tot anderen ook wel spreken, en welke voornemens en schikkingen daar dan somtijds al gemaakt worden, om de zonden en ijdelheden af te leggen, zich zelf en de hunnen te bekeren, en een andere wandel te gaan voeren. Zulks kan ook al vrij ver lopen en een geruime tijd zo duren, dat men enige hoop zou scheppen, of de Heere Zijn hand tot zaligheid wel aan hen gelegd mocht hebben. Maar zie de band, die Agrippa vast hield, houdt deze mensen ook vast. De wereld blijft hen te nabij aan het hart liggen om daar geheel van los te raken. Waar zij ook toe mogen resolveren, zo kunnen zij toch niet besluiten, om eer en hoogheid, tijdelijk goed en loffelijke naam, gunst en achting van mensen, en duizend andere dingen, zo allemaal te verzaken, en die met Mozes onder hun voeten te leggen, om nu met het ware volk van God alleenlijk van de wereld gehaat, gesmaad, gelasterd, onderdrukt en vervolgd te worden. Hier schrikken zij voor, en zulke sterke beletselen houden hen tegen. Dus blijft er voor deze ongelukkige mensen niet anders over, indien zij toch echter willen voort-

gaan met hun bekering, dan dat zij het daar op een fatsoenlijke en voorzichtige wijze dus mee aanleggen, dat zij iets doen, en dat hun de wereld ook nochtans niet ontvalt. Helaas! Zij mogen het in deze weg nu zo nabij brengen, als zij mogen, de satan zal toch het touw geenszins loslaten, waarmee hij hun blinde aardsgezinde zielen gebonden houdt, en zij zullen het ook niet loslaten. Indien hier een weg naar de hemel was, waarin men twee heren tevens kon dienen, de wereld en Christus, die weg zou hun dan bijzonder wel aanstaan. Maar nu het Evangelie zo vlak uit gezegd heeft: *Niemand kan twee heren dienen; want of hij zal den enen haten, en den anderen liefhebben, of hij zal den enen aanhangen, en den anderen verachten. Gij kunt niet Gode dienen, en den Mammon*, Matth. 6:24. Nu zullen de zodanige allemaal vergeefse moeite doen, met een bekering op te richten waarmee zij het Evangelie geheel omver werpen.

Er is een Bileams-bekering. Bileam was een man van een uitstekend licht en kennis, en van zonderlinge gaven en bekwaamheden, overtreffende alle anderen van dat soort. Hij had zich met dezelve ook zodanige naam en roem verworven, niet slechts onder zijn eigen volk, maar alom henen, dat hij zeer geëerd en ontzien werd, ook bij de aanzienlijkste van het land, bij Koningen en Vorsten, die zijn raad plegen in te nemen, en zijn bijstand te gebruiken in de gewichtigste voorvallen van de staat. Ja; wat meer is, hij was zelfs een Goddelijk profeet, op wien de extra-ordinaire gaven en openbaringen van de Heilige Geest waren rustende, en wiens Evangelische voorzeggingen van de Messias en Zijn Koninkrijk, Num. 23 en 24, immers ook een bijzonder gedeelte uitmaken van *het heilige Profetische woord, dat zeer vast is en waarop wij acht hebben moeten, als op een licht, schijnende in een duistere plaats*, 2 Petrus 1:19. Daarnaast kende en eerde hij Gods ware volk ook, en verhief hun gelukzalige staat ver boven die van de andere volken der wereld, zeggende: *Hoe goed zijn uw tenten, Jakob! Uw woningen, Israë! Gelijk de beken, breiden zij zich uit, als de hoven aan de rivieren. De Heere heeft ze geplant, als de sandelboomen, als de cederbomen, aan het water*, enz., Num. 24:5-9. Hij sprak over hen Gods heilige zegen uit voor het aangezicht van hun vijanden, en begeerde zelfs zeer, om in zijn sterven ook mede bij dat volk te zijn, zeggende met veel beweging van zijn gemoed: *Mijne ziel sterve den dood der oprechten, en mijn uiterste zij gelijk het zijne*, Num. 23:10. En dit alles deed hij niet uit zijn eigen, maar door de krachtadige verlichting en bewerking van Gods Geest, die hem bestuurde. Want zie, de Heere ontmoette hem en legde hem het woord in zijn mond, vers 16, en de Geest Gods was op hem, Num. 24:2. Wat ongewone dingen! Wat verworpeling heeft ooit groter ere van God genoten? En nochtans was hij, met al die uitmuntendheid en schone geestelijke gaven, de rampzaligste en onwaardigste mens, die mogelijk ooit op de aardbodem geleefd heeft, voordat Judas daar gekomen is. Want hij heeft het loon der ongerechtigheid lief gehad, 2 Petrus 2:15. Hij was een gruwelijk monster van een mens, een vuil gewinzoeker, een heilloos verleider des volks, en een dwaas Profeet, die al zijn heerlijke gaven tot zijn verderf enkel misbruikt heeft, en wiens schandelijk voorbeeld tot een afschrik en vervloeking in Gods Woord staat aangetekend, 2 Petrus 2:16; Judas vers 11, Openb. 2:14. Ook stak hij geheel vol eigenliefde en opgeblazenheid, en praktiseerde op niets anders, dan op een grote naam onder de mensen. Wat een stinkende en verfoeilijke handel! Is het dan wel wonder dat deze man, met al zijn geestelijke gaven, licht en vromigheid, en met alles wat hij had, in het onderste van de hel voor eeuwig verzonken is? Maar hoe zeer is het dan ook niet te

beklagen, dat er ten dezen dage midden in het Christendom nog mensen genoeg gevonden worden, die zich niet ontzien op dat akelige voetspoor van Bileam te treden, hoewel zij het niet mogen brengen tot de hoogte van zijn licht en gaven, noch tot het toppunt van zijn heilloze verderving, daar het hart hen toch anders hoog genoeg hangt. Die hier bijzonder voor openleggen, zijn gewoonlijk mensen van een levendig en scherp vernuft, en van veel geoefendheid in de heilige waarheden, waarbij dan ook sommige bewegingen des Geestes komen, welke zij bezitten boven anderen: algemene verlichtingen, overtuigingen, bekeringen, en het smaken van enige hemelse gaven, Hebr. 6:4, met behulp waarvan zij het soms in hun standplaatsen en gelegenheden wel zover weten te brengen, dat zij ook zelfs uitmuntende mannen en voorname lichten of sterren in de kerk kunnen worden, en dat er allerwege een bijzondere naam en roem van hen uitgaat onder groot en klein. Wanneer deze zich dan ook verklaren voor de partij van het vrome volk, en zich voor bijzondere patronen en voorstanders van de Godzaligheid opwerpen, tegen een bedorven en vijandige wereld (gelijk men niet zelden ziet), wat kunnen zij met hun voortreffelijke Bileams talenten dan niet wel eens een wonderlijke rol spelen, en bij stroom en voor de wind het zeil zeer hoog in top halen? Zij schijnen de mensen te zijn, die de waarheid en de Godzaligheid bijkans alleen op hun schouders zouden dragen. Maar men zal hen bij het schijnsel van Gods waarachtig licht wel genoeg leren kennen aan de winderige opgeblazenheid, waarmee zij hun zaken ordinair verrichten. Men zal hen al uit de hoogte horen spreken en zien werken, en ook als zij zich neerkrommen, geschiedt dat op een meesterlijk fatsoen. Daar komt niets van hen, of het riekt veel meer naar gaven, dan naar genade. Zoals het ging met Bileam, alzo gaat het met hen ook: *Bileam de zoon van Beor spreekt, en de man dien de ogen geopend zijn, spreekt*, Num. 24:3, en dan moet alle man stilzwijgen. Er is geen middel overig, om nog mee in hun gunst en vriendschap iets te delen, dan zich naast anderen over hun wijsheid en vroomheid, en over hun zonderlinge bekwaamheden en verdiensten te verwonderen. Wie zulks niet kan doen, en wie hen niet genoeg wil eren, die zal dan moeten ondervinden, dat zij evenwel geëerd willen zijn. Ja, ook de geringste zelfs onder hen, zullen, als het er op aankomt, in het minst niet verlegen zijn, om over alle Goddelijke ordeningen en ambts-bestellingen luchtig heen te springen. En wie de geheimste verborgenheden van hun leven ook eens allemaal mocht weten, die zou daar dikwijls niet minder dan een oprechte en tedere Godzaligheid in vinden. Ongelukkige mensen! Waar gaat het met uw steile weg toch nu naar toe? Helaas! Dit kunt u zelf immers niet weten, omdat gij anderen altijd wilt leren, en nooit geleerd wil worden. Deed de ontfermende God u het broze fundament eens zien, waar het hoge gevaarte van uw bekering en van al het andere op rust, u zou dan weldra beginnen te beven voor uw toekomstig lot, in zodanige staat. Maar nu zijt gij al zo hoog gesteigerd, dat men u niet meer kan bereiken. Gij hebt de lage grond reeds te ver uit uw gezicht verloren, en nu moet het alles *Rabbi, Rabbi*, heten, wat men u zal toezwaaien, of gij kunt het anders niet verdragen. *Deze zijn waterloze fonteinen, wolken van een draaiwind gedreven, denwelke de donkerheid der duisternis in der eeuwigheid bewaard wordt. Want zij zeer opgeblazen ijdelheid sprekende, verlokken door de begeerlijkheden des vleses en door ontuchtigheden degenen, die waarlijk ontvoloden waren degenen, die in dwaling wandelen: belovende hun vrijheid, daar zij zelve dienstknechten zijn der verdorvenheid*, 2 Petrus 2:17-19. Er staan in dat zwarte register vele droevige verborgenheden aangetekend, van welke de bijzonderste mogelijk bewaard en

verzegeld zullen blijven, tot op de grote toekomst en verschijning van onze Zaligmaker Jezus Christus op de wolken des hemels met de engelen Zijner kracht.

Er is een Efraïms-bekering. Van Efraïm of het Israëlitische volk staat er aangetekend, dat zijn weldadigheid was als een morgenwolk, en als een vroegkomende dauw, die henen gaat, Hoséa 6:4. Hij placht zich doorgaans met vele uiterlijkheid tot de Heere te bekeren, en grote dingen licht te beloven, maar hij was in zijn bekering zeer veranderlijk en ongestadig. Evenals een luchtige wolk in de morgenstond weldra verdwijnt voor de warme zonnestrallen, en gelijk de dauw des velds haast opgetrokken wordt, alzo ging het ook met Efraïms schone tranen, boete, belofte, vroomheid, en met al zijn voornemens, het was alles weldra verdwenen, zo gauw als maar de zon van uitwendige voorspoed weer helder begon te schijnen. Hij was 's avonds dan allang vergeten wat hij des morgens zo duur en plechtig aan God beloofd had. Want hij handelde nooit oprecht met de Heere, maar hij hield zijn eigen vleselijk gemak en voordeel altijd in het oog. En daarom ging het met zijn bekering, als met de eb en de vloed van een rivier. Het beste dat er in gevonden werd, was toch nog maar louter spotten met God, totdat eindelijk de grimmige toorn des Heeren ontstak tot zijn verderf. O, of niet de ongelukkige bekeringen van vele zogenaamde christenen ook al eveneens lagen! Zij kregen door het een of andere middel somtijds een stilstaan bij zichzelf, en enige ontdekkingen van hun zondige en onbekeerde staat. Hun geweten blijft niet altijd liggen in een diepe slaap, maar wordt ook wel eens wakker, en komt dan op hen aan met enige levendige indrukken van de heilige en almachtige God, en van dood en eeuwigheid, enz. Dan worden zij weldra zeer beangst en verlegen, als die ook weten, dat bij hun hand gereed is de dag der duisternis. Angst en benauwdheid verschrikken hen, zij overweldigt hen, gelijk een Koning bereid ten strijde, Job 15:23, 24. Dan is er aan tranen, zuchten, belijdenissen, en aan goede voornemens en beloften geen gebrek. Want wat zou een ellendig zondaar niet doen, wanneer hij maar eens in bange overtuigingen van Gods hand besloten wordt? Er is niets, dat hij, om zijn arme ziel te redden, dan niet wel zal beproeven. Bidden, lezen, de vromen op te zoeken, en geen middelen of predikatiën nu meer te verzuimen, en vele andere dingen zal de vreze de mensen dan geredelijk in het werk doen stellen, en zij zullen dat ook een tijd lang zo gaande houden. Dan, helaas! Aan al dit schone werk ontbreekt ook de bestendigheid. Als zij een deel dagen, of weken, of maanden, en somtijds ook wel jaren, alzo gewoeld en gearbeid hebben, dan komen zij allengskens weer tot bedaren en tot stilstand. Hun werk slijt zo vanzelf, en verdwijnt als een morgenwolk, of de zon der wereld, of van het ijdele waangeloof, droogt de natte dauw van hun vochtige tranen eindelijk op. En zie, dan worden zij weldra weer zorgeloos, en krijgen met andere zaken te doen, of met een vrouw, of met een man, of met een akker, of met, een paar juk ossen, en dan denken zij weinig meer om hun voorgenomen bekering. Zij zien dan met Loths vrouw, en met degenen die de hand aan de ploeg geslagen hebben, Luk. 9:62, en 17:32, wel haast weer terug naar de plaats, waar zij vandaan zijn gekomen. Deze soort van mensen is dikwijls grotelijks ongelukkig als die bij zo een werk van bekering doorgaans veel meer verliezen dan winnen. Niet zelden worden zij van de wereld dan ook wel bespot, met dit woord: Deze mens heeft beginnen te bouwen, en heeft niet kunnen voleindigen, Luk: 14:30. Het is altijd een zeer gevaarlijke staat in de kindergeboorte te blijven staan, zonder daardoor heen te breken,

Hoséa 13:13. Want dan geschiedt het wel, dat de onreine geest terug treedt in zijn huis, dat hij ledig en met bezemen gekeerd en versierd vindt, brengende nog zeven andere geesten met zich, bozer dan hij zelve, als wanneer het dan ten slotte van alles ook moet heten: *het laatste van die mens wordt erger dan het eerste*, Matth. 12:43-45.

Er is een Felix-bekering. De Stadhouders Felix hoorde eens de Apostel Paulus prediken van de rechtvaardigheid, en de matigheid, en van het toekomstige oordeel: als wanneer het geschiedde, dat hem die zaken met enig gewicht op zijn blinde, ongevoelige consciëntie gelegd werden, zodanig dat hij daaronder zeer bevreesd geworden zijnde, aan Paulus antwoordde: *voor ditmaal ga henen en als ik gelegener tijd zal hebben bekomen, zo zal ik u tot mij roepen*, Hand. 24:25. Deze man zag door het licht van zijn geweten, waar de heldere stralen van de Goddelijke waarheid enigszins op neervielen, iets van zijn zonden en van zijn ellendige staat, en geraakte toen in enige vreze van het toekomstige gestreng oordeel van de almachtige God. Hij wist, dat hij veranderd en bekeerd moest worden, en dat hij een rechtvaardiger en matiger leven behoorde te leiden, dan hij tot hiertoe had geleefd. Maar hij dacht, dat het nog tijds genoeg was, om daar met ernst overleg op te maken, en daarom stelde hij dat grote werk uit tot een bekwamer gelegenheid, welke hij toch denklijk nimmer gevonden heeft. En zie, hierin lag zijn grote misslag, dat hij aan die eerste bewegingen van overtuiging geen plaats wilde geven, maar dat hij die veeleer aan een zijde stelde, en die goede opwekkingen (gelijk het ordinair pleegt te gaan in zulke wegen), weldra weer kwam te verliezen, en toen op de predikatie van Paulus naderhand niet meer dacht. Ook in dezen dodelijke strik worden nu nog vele mensen ellendig van de satan gevangen gevoerd, die, als zij soms eens een ernstige Predikatie van de bekering, van zonde, vloek, dood, hel of laatste oordeel komen te horen, dan ook wel met Felix daaronder zeer bevreesd worden, dat hun het hart schudt en beeft, en dat hun consciëntie die met zovele schulden beladen is, enigszins nu ontwaakt, en hun dan aankondigt, dat het met hen in de ure des doods en in de eeuwigheid heel kwalijk zal aflopen. Maar terstond komt dan de satan, en steekt hen deze riem onder het hart, dat er nu geen gelegenheid is, om een ernstig beraad op deze dingen te nemen, maar dat zij er naderhand beter op letten, en er voortaan meer werk van maken zullen, dan zij voorheen gedaan hebben. En zo schuiven zij het dan ook op een ongelukkig uitstel, en op een bekwamer gelegenheid. Maar helaas, het duurt niet lang, of hun vrees en ontroering houden weer op, en verdwijnen als een rook, en daarmee is het dan weldra allemaal gedaan. Wil men hun die, voorgaande dingen in de gedachten brengen, dan zal men bevinden, dat zij liever van wat anders spreken zullen. En indien zij somtijds bij zichzelf nog niet ten enenmale gerust zijn, zo zullen zij ook niet grotelijks ongerust zijn, maar zij zullen hun uitstel nemen voor en na, en zij plegen dan ook doorgaans veel te spreken van de beletselen, die hun in de weg staan, dat zij zo niet kunnen, als zij wel gaarne zouden willen. En dat moet men dan ook zo geloven. In het kort, het loopt bij zulk slag van mensen altijd uit op het toekomstige en op een gelegener tijd. En dit zullen zij dan zolang gaande houden, totdat zij een ieder genoeg doen zien, dat er geen reden is, om iets meer van hen te verwachten. Voorzeker, wij hebben ook geen reden om te twifelen, dat er niet reeds al menig nu voor eeuwig in de hel zou liggen, die met grote voornemens van bekering in hun leven bezwangerd hebben gegaan, en van welke dan

eindelijk ook gezegd moest worden: *Zij waren bevrucht, zij hadden de smarten; maar zij hebben niets dan wind gebaard*, Jes. 26:18.

Er is een Ezaus-bekering. Ezau was een zeer onwaardig mens, en een slaaf van de laagste begeerlijkheden. Hij bezat het voorrecht der eerstgeboorte, hetwelk toenmaals en naderhand onder de Wet zeer aanzienlijk was. Maar, zegt de Apostel, dat niemand zij een onheilige, gelijk Ezau, die voor een spijs het recht van zijn eerstgeboorte weggaf, Hebr. 12:16. Een schotel spijs was waardiger in zijn ogen dan zijn aanzienlijke staat, met al haar heilige voorrechten. Want Jakob gaf Ezau brood, en het linzenkooksel, en hij at en dronk: (toen haalde de man zijn hart op), en hij stond op, en ging henen, alzo verachtte Ezau de eerstgeboorte, Gen. 25:34. Deze was zijn snode en schandelijke euveldaad. Maar hij kreeg weldra berouw van zijn onbezonnenheid, wanneer hij nu verstond, dat zijns vaders zegen gevallen was op het hoofd van zijn mindere broeder. *Want gij weet*, zegt de Apostel verder, *dat hij daarna de zegeningen willende beërven, verworpen werd. Want hij vond geen plaats des berouws, hoewel hij dezelve met tranen zocht*, Hebr. 12:17. Deze ongelukkige hief zijn stem op, en weende aan het bed van zijn vader; en hij smeekte toen zeer lafhartig: *Hebt gij maar dezen enen zegen mijn vader? Zegen mij, ook mij, mijn vader*, Gen. 27:38. Wat was dit toch voor een berouw? Voorwaar niet om de snode zonde en dwaasheid, welke hij gepleegd had, maar om de schande en hartzeer over het tijdelijke verlies, dat hij nu moest lijden, en om de onverdraaglijke spijt, dat zijn jonge broeder hem werd voorgetrokken. Hij bad God niet om vergeving van zijn zonden, maar hij smeekte alleenlijk zijn vader om een brok van een aardse zegen. Daar was het hem slechts om te doen, en daar liep al zijn berouw en boete op uit. Hoe velen van dat slag van Ezaus-kinderen worden er niet nog heden in het Christendom gevonden? Mensen, die door hun onbezonnenheid en vleselijke wellust lichtelijk gevallen zijn in enige schandelijke zonde, waardoor hun goede naam en achting, en tijdelijk voordeel in de wereld een aanmerkelijke afbreuk komen te lijden. Zodra zij nu ten dele of in 't geheel van hun vleselijke lust verzadigd zijn, en als hun consciëntie nu ook heeft aangevangen te kloppen en te woelen, dan storten zij ook weldra in een Ezaus-berouw. Dan beklagen zij zich zeer de zonde en de dwaasheid, welke zij begaan hebben. En hoe meer zij gewaar worden, dat de schande en het nadeel hun daarvan nu thuis komen, hoe meer hun berouw dan ook zal ontsteken. Dan bidden, en wenen, en lamenteren zij ook met Ezau, en zijn zeer woelende en onrustig. Er is dan geen einde aan klagen en praktiseren, hoe zij hun zaken toch weer best herstellen zullen. Indien deze ongelukkige mensen nu, gelijk men niet zelden ziet, op de Godsdienst en op het geestelijke komen te vallen, dan wordt er veel werk overhoop gehaald om vroom te worden, of om er de naam van te bekomen. Maar men zal zich niet licht bedriegen, als men het met al zulke mensen maar eens voor vast houdt, dat zij alles, wat zij nu in 't werk stellen, meer doen, om hun verloren achting onder de mensen weer te vinden, om hun geleden schade op de beste wijze te herstellen, en soms ook om van de hel bevrijd te zijn dan wel om Gods gunst en genade deelachtig, en om deugdelijk bekeerd te worden. Al wie met hen te doen moet hebben, en die het dan meest zoekt aan te leggen op die laatste dingen, die zal wel genoeg bemerken, indien hij maar niet al te blind is, dat de schoen hen daar niet wringt. En ook is het waarachtig, dat er van der zodanig berouw maar heel zelden iets goeds zal komen.

Er is al verder een Farao's-bekering. Farao, de Egyptische Koning, stelde zich in 't eerst zeer trots aan tegen de Heere, en weigerde Zijn gebod te gehoorzamen, om het Israëlitische volk uit zijn land te laten trekken. Maar als deze hem en zijn gehele Koninkrijk deswege bezocht met harde straffen en oordelen, werd hij gedwee en buigzaam, en scheen naar Gods gezanten nu beter te willen horen, en deed goede beloften, verzoekende alleenlijk, dat zij God ernstig wilden bidden, dat de plagen mochten ophouden. Maar zodra als zulks nu ook geschiedde, en als God aan Farao weer enige ruimte gaf, hield zijn bekering ook aanstonds op, en hij stond weer stijf op zijn stuk, en was niet anders te spreken dan voorheen. Alzo deed hij keer op keer, totdat die handel ten laatste hem en zijn volk hun verderf en ondergang moest kosten, Exod. Hoofdstuk 5-12. Zodanig was het einde van Farao's bekering. En eveneens stond het ook geschapen met de bekering van twee andere koningen, Saul en Achab. Wanneer de eerste gezondigd had, en Gods oordelen hem bedreigd werden, of ook al reeds zwaar op hem lagen, dan werd hij haast boetvaardig en vernederde zich voor de Heere, en beloofde goede beterschap. Ziet 1 Sam. 15 en elders. Maar als de roede van Sauls rug nu weer was weggenomen, en als hij Gods gestrenge bedreigingen ook vergeten had, dan was hij weldra weer de oude knecht, en maakte het zelfs nog erger dan tevoren. Van dat fatsoen was ook Achabs bekering, 1 Kon. 21:27-29. De straf der zonde, welke hem bedreigd werd, werkte daar veel meer toe, dan wel de schuld der zonde. Ten allen tijde plachten zulke gedwongen bekeringen onder de mensen plaats te hebben, die schielijk opkomen in een storm, en ook snel weer ophouden in de stilte. God bezoekt de onbevreesde zondaren dikwijls in dit leven met zwaar kruis en tegenspoed, en sluit hen, die boven het vermogen van mindere bestraffingen zijn opgestegen, en die nergens naar luisteren willen, dan wel eens in zulke benauwde banden der ellende, dat het schijnt, alsof Hij hen zou vernielen. Hij werpt sommigen op een dodelijk of gevaarlijk ziekbed, en straft hen dan met vele smarten op hun leger. Of Hij doet op andere wijzen Zijn hand zeer zwaar op hen rusten, en doet hen, die de ernstige vermaningen en allergemoedelijkste waarschuwingen van Zijn dienaren lange tijd in de wind geslagen hebben, Zijn grimmige toorn eerlang scherp gevoelen. En zie, dan krommen zij zich snel neer, en leggen hun trotsheid en ijdele inbeelding af. Dan hoort men deze ongevoelige mensen hun zonden belijden en bitter schreien en klagen. De dood, de hel, Gods toorn en bange oordelen kunnen dan soms bij hen zonderlinge uitwerkselen voortbrengen van boete en bekering, waar vele toezieners ook al ver mee heen zullen lopen, want het regent bij die verse boetvaardigen bijkans anders niet, dan schoon water van goede toezeggingen en beloften, die zij willen, dat men zo zal aannemen. Belieft God hen, voor deze ene keer, slechts genadiglijk te helpen en te verlossen, en Zijn toorn en de bezoeken weer van hen af nemen, o, dan moet men er niet aan twijfelen, of zij zullen dan zekerlijk heel anders gaan leven, en het er ernstig op aanleggen, om recht vrome mensen te worden, en zo niet meer te zondigen, dan zij gedaan hebben. Zó mak en gedwee kan God de mensen maken, al waren het ook zelfs de halsstarrigste en hoogmoedigste zondaars, wanneer Hij hen slechts wil aanraken met Zijn almachtige hand. Maar helaas, hun zondige aard wordt door dit alles geenszins veranderd, alzo min als die van een wolf of leeuw, welke aan ijzeren ketenen gelegd en nauw gesloten worden. Zodra komen deze dieren niet weer los in het woud, of zij zijn leeuwen en

Wolven gelijk voorheen. Men kan doorgaans zeer weinig staat maken op die soort van bekerings, welke de mensen alleen aankomt op de bange pijnbank van Gods drukkende oordelen. Wel is waar, dat de Heere al zulke scherpe middelen ook wel placht te gebruiken, om de ongevoelige consciënties van de hardslapende zondaren te doen ontwaken, en dezelve in Zijn heilige weg dan placht te zegenen. Maar alwaar zulks geschiedt, daar zullen Gods oordelen de mensen dan altijd leiden tot hun zonden, en dan zal hun schuld hen ten laatste zwaarder wegen dan hun kruis. Wanneer men zoiets komt te bemerken dan is er grond om hoop te scheppen, dat er door de Goddelijke genade wel iets goeds van komen mocht. Doch de voorzichtigheid zal altijd vereisen, dat men er niet al te schielijk de handen oplegt, maar dat men het werk liever op de duur wat blijft bezien, hoe het er toch mee zal aflopen, als er eens weer uiterlijk een voorspoediger bedeling over hen gebracht zal worden, of zij dan ook nog ernstig zullen blijven arbeiden, om het werk van hun aangevangen bekering verder voort te zetten.

Ook is er een Kains-bekering. Kain was een man, die de uiterlijke plichten van de godsdienst niet verzuimde, maar die te samen, met zijn broeder Abel, de Heere offerde, Gen. 4:3. Dan, hij verborg onder dit schone kleed van Religie een zeer ontaard, wrevelmoedig en gruwelijk hart, dat tot alle boze stukken bekwaam was, en hem eindelijk tot die hoogte van onnatuurlijke goddeloosheid vervoerde, dat hij niet kon rusten, voordat hij zijn handen had gewassen in het onnozele bloed van zijn rechtvaardige broeder. Want om wat oorzaak sloeg hij hem dood? Anders dan omdat zijn werken boos waren, en van zijn broeder rechtvaardig, 1 Joh. 3:12. Maar toen hij dit heilloze gruwelstuk had bedreven, sluimerde zijn verderf ook niet. Zijn dichtgeschroeid en ongevoelig geweten werd door Gods rechtvaardig oordeel snel genoeg opgewekt, en vloog hem zo geweldig in het aangezicht, dat hij van de naaste angst en benauwdheid, voor 's Heeren verschrikkelijke toorn, niet wist, waar hij kruipen of zich versteken zou. De wijde wereld viel hem nu veel te nauw, aangezien hij overal een hel van onrust, van wroeging en van schrik en kwelling omdroeg binnen in zijn gemoed. Waar hij zich ook heen wendde, het lauwvergoten bloed van zijn onnozele broeder stroomde en rookte overal tegen hem, en hield niet op van wrake over hem te roepen. Toen sloeg zijn berouw geheel over naar de rampzalige wanhoop, en hij riep uit: *Mijn misdaad is groter, dan dat zij vergeven worde*, Gen. 4:13. De duisternis en het ongelooft overweldigden zijn gemoed zodanig door de werking van de satan, dat hij van alle hoop van vergiffenis aan Gods zijde nu geheel afzag, en dat hij zich enkel vertroostte met zijn deel in de wereld, en met een uitstel van straf. En voor de rest deed hij geen bijzondere moeite, om Gods genade voor zich te verwerven, of om zich oprecht te bekeren, het daarvoor houdende, dat de deur voor beide hem voor altijd gesloten was. En hoe deze wanhopige het toen verder stelde met zijn Godsdienst, daar lezen wij niets bijzonders van, dan alleen, dat hij zelf tot God zei: *Ik zal voor Uw aangezicht verborgen zijn*; en dat er dan aanstonds op volgt: *En Kain ging uit van het aangezicht des Heeren*, vers. 14, 16. Hetwelk men van onze kanttekenaar kan verstaan van Kaïns uitbanning uit Gods gunst en genade, mitsgaders van het aangezicht of gezelschap van Zijn Gemeente. Ongelukkige uitgang, terwijl hij hier nog leefde! En nog slimmer liep het af met zijn rampzaligen metgezel Judas, de verrader, wiens wanhopig berouw en verschrikkelijk lot men beschreven vindt, Matth. 27:3-5; Hand. 1:18. Voorwaar, dit is het allerdroevigste slag van bekering, dat er in het

Christendom bekend is. Een Kaïns-berouw en een Judas-berouw is een recht duivels berouw, waar ook de hel vol van is. Wie daar eenmaal vlak in neerstort, die is dan gewis een verloren schepsel. En niet zelden komt dit dodelijk verderf de voornaamste huichelaren over, die hun werk daarvan gemaakt hebben, om lange en veel tegen het licht te zondigen, en de duisternis tot hun toevlucht te stellen. De nare wanhoop is veelszins het droevig lot van de doorslependste geveinsden. Zij, die zich de hemel vast ingebeeld hebben, zien somtijds de hel al wijd voor hun ogen geopend, eer zij er nog in neerstorten. En wie toch is machtig om een recht denkbeeld te maken van de bange weeën en benauwdheden, en van de ijselijke wroegingen en verschrikkingen, welke deze rampzalige mensen nacht en dag in hun boezem dragen, en die hen ook de verworping zouden doen verkiezen voor het leven, de dood meer dan hun beenderen? Job 7:15. Zij mogen groot berouw hebben en zij mogen sterk woelen om zich te bekeren, dan, helaas! Het gaat hen even als de vissen in het net, die, hoe meer zij woelen en het heen en weer wentelen, hoe zij zich al vaster verwarren, totdat zij tot der dood gevangen en gegrepen worden. Ach, dat vele mensen toch eens leerden beven voor de gruwel der geveinsdheid, die zulke dodelijke uitgangen heeft! Al wie beide de zonde en de Godzaligheid wil te samen voegen, die doet eveneens als die zichzelf een koord bereidt, om er zich aan te verworgen. O, mens, laat dan liever de zonde rusten, of laat anders de Godzaligheid rusten, als gij toch een van beide maar alleen voor u begeert, en wees toch zo onbezonnen en doldriftig niet, van met de hoge almachtige God en met het allerheiligst Christendom de spot te steken, opdat uwe banden niet vaster gemaakt worden en opdat gij het met uwe listige huichelaars-rol niet daarheen werkt, dat ook een verschrikkelijk Kaïns- of Judas-berouw op het einde het deel van uw beker zij. Spiegelt u toch aan zo vele ongelukkigen, die, om deze onzalige handel, de dag van hun geboorte wel duizendmaal vervloekt hebben.

Er is eindelijk ook een dwaze maagden-bekering. De dwaze maagden schenen in het oog van de blinde wereld een goed slag van Christenen te zijn, want zij hadden allemaal ook brandende lampen van een schone kennis en belijdenis, van naarstige religie-oefening en van een stichtelijk leven naar buiten, waarmee zij anderen konden voorlichten en hun de weg aanwijzen. Ook waren zij de Godzaligheid toegedaan, en onderhielden een gemeenzame verkering met de wijze maagden, men zag ze gedurig bijeen en te samen wandelen. En toch in de grond waren zij geheel geveinsd en genadeloos, naardien zij geen zorg droegen om de vaten van hun harten intijds van genade-olie van de Geest te voorzien. Dit hoogwichtige werk verzuimden zij, immers zij wendden daar geen behoorlijke ernst toe aan. Zij stelden zulks al uit, en lieten het lopen van de ene dag in de andere, houdende het zo gaande met hun brandende lampen, weinig bedenkende dat die haast uitgebrand zouden zijn. Ondertussen kwam de nare donkere nacht, als wanneer de tijd verlopen was om olie te gaan kopen. En eindelijk ter middernacht kwam ook de Bruidegom zelf, en opende de deur der bruiloftszaal, en riep ze allemaal, die gereed waren, om met Hem in te gaan tot de bruiloft. Terstond hadden toen de wijze maagden haar lampen bereid met de olie, welke zij droegen in haar vaten. Maar de dwaze maagden werden nu eindelijk haar gebrek te laat gewaar, en dat haar olie verteerd was, en zij geen andere bij de hand gereed hadden. Toen ging het snel bij haar aan een kermen en smeken, dat toch de wijze maagden haar iets van haar olie wilden

mededelen: *Geef ons, zeiden zij, van uwe olie, want onze lampen gaan uit. De Bruidegom is daar en Hij roept ons, en wij hebben geen helder brandende lampen om Hem tegemoet te gaan, ach, helpt ons toch nu en staat ons bij,* enz. Maar haar dwaas smeken was al te vergeefs, de wijze maagden konden haar niet helpen. Die konden zich nu ook niet langer met haar ophouden, zij hadden al reeds genoeg met haar gehandeld, het was nu tijd om zich te haasten, dat zij mochten ingaan in de bruilofstzaal. En zie, zodra waren zij daar niet binnen getreden, of de deur werd aanstonds gesloten, en de dwaze maagden bleven daar buiten. En hoe naar zij toen ook riepen: *Heere, Heere, doe ons open!* Het mocht haar toch niets baten, want de tijd om in te gaan was nu voorbij, en zij ontvingen van de Bruidegom geen ander antwoord, dan een: *voorwaar, zeg Ik u, Ik ken u niet.* Hiermee was het toen gedaan, en niemand van die ongelukkige dwaze maagden heeft ooit de deur voor zich geopend gekregen, maar zij moesten allen zonder onderscheid, buiten blijven bij de honden en bij al dat gruwelijke en onheilige volk, dat achter elkander opgenoemd wordt, Openb. 22:15. Ziet deze treurige gelijkenis, Matth. 25:1-12. Gave de ontfermende God, dat onze eeuw niet zeer vruchtbaar gevonden werd van zulke dwaze maagden! O, wat al uitwendige christenbelijders ziet men niet mee trekken op dat rampzalige voetspoor! Hoe is onze geesteloze kerk met dat slag van dwaze mensen niet jammerlijk vervuld! De Heere bestuurt het veeltijds op een zeer wonderlijke en aanbeddelijke wijze, dat er nauwe verkeringen of inwikkelingen opgericht worden tussen Zijn ware kinderen en tussen de nabijkomende Christenen, die ook in de wereld wandelen met brandende lampen in hun hand, waarmee zij dan ook bij velen voor goede Christenen doorgaan, hoewel zij toch nimmer ernstig bekommerd zijn om de olie des Geestes in de vaten van hun ziel. Wat gaat er dan veeltijds al om tussen die beide soorten, jaren zelfs zo aaneen? Wat al getrouwe raadgevingen en besturingen, vermaningen en waarschuwingen genieten die dwaze maagden in die tijd niet al van de wijze maagden? Zou ook iemand daar een net register van kunnen houden? Dan, het doet dikwijls allemaal geen of weinig vrucht, want zij zijn en blijven *dwaze maagden*. Zij passen meer op het schijnsel van hun lampen, dan op de ledigheid van hun vaten, meer op het licht, dan op de olie, waar het licht vandaan moet komen. Ja, men vindt er somtijds die met hun licht ook al ver boven, dat der wijze maagden uitschijnen, hoewel zij ook zeggen, dat zij nog onbekeerd zijn. Het is een zeer droevige zaak, als het er zo toegaat, en als der mensen dommigheid of schranderheid dan ook genoeg in staat is, om dat werk zo een lange tijd, op deze of gene schoonschijnende voorwendselen, gemakkelijk uit te houden. Want zo gaat de kostelijke genadetijd daarmee snel heen, als een weversspoel, Job 7:9. En de ellendige mensen maken toch echter geen haast, om eens waarachtig bekeerd te worden. Ach! hoe menigeen is er op die wijze eindelijk rampzalig gestort in de hel, die dachten in de hemel te komen, en die het schone en heerlijke schijnsel van hun brandende lampen ter middernacht droevig hebben zien uitgaan! Want de Heere laat die handel niet altijd zo zijn voortgang hebben, *maar alles heeft een bestemde tijd, en alle voornemen onder de hemel heeft zijn tijd*, Pred. 3:1. En gelijk als er een tijd is om te leven, also zal er ook eens een tijd komen om te sterven, om voor Gods gericht dan geopenbaard te worden, hoe weinig daar doorgaans ook op mag gedacht worden. En al is het dan juist niet: *Gij dwaas, in deze nacht zal men uw ziel van u afeisen*, Luk. 12:20, omdat die tijd wat kort genomen is, zo mag het dan soms heten, binnen een veertien dagen, dat zal er toch zo niet op aan komen, naardien die tijd ordinair ook nog veel te kort zal vallen voor dat

grote werk der bekering, wanneer de mensen dat zovele jaren, ook onder de getrouwste en overvloedigste middelen, die zij plachten te genieten, hebben tegengestaan, en het niet anders ooit gemeend hebben, dan om de wereld en Christus nog te samen, en alsdan Gods arme gezanten ook altijd als leugenaars bij hen hebben moeten te boek staan. O, ongelukkige zielen, mocht gij nog eens recht bedenken, wat u hier leest! Want wees verzekerd, hoe onwaardig, ja onwaardig u het ook mag zijn, dat hier nog een pen schrijft voor uw eeuwige behoudenis indien het anders de barmhartige God mocht behagen, dat u met de dwaze maagden niet eindelijk achteraan zou komen, als de deur gesloten zal zijn. *Want velen, zeg Ik u, zullen zoeken in te gaan, en zullen niet kunnen*, Luk. 13:24. Helaas! indien het anders niet wezen kan, zo zult gij dan in de eeuwigheid nog eens weten, dat er waarlijk een heilige hand van God geweest is in de wegen, die tot uw zaligheid waren ingericht, en welke gij, in uw droevige zorgeloosheid en in uw dwaze hoogmoed, zo altijd veracht hebt. En wat zal het u dan ook helpen, dat gij hier de wijze maagden, of die gij er voor aangezien hebt, zo hebt willen aanhangen, daar gij toch al veel te wijs geweest zijt in uw eigen ogen, dan dat gij u wilde laten overreden, om eens ernstig te vrezen voor het zielverleidend bedrog van uw arglistig hart, dat immer dodelijk is, meer dan enig ding? Jer. 17:9. Och mens, dit zal dan zo staan voor uw aangezicht, en ook voor het aangezicht des Heeren, bij duizend andere dingen, tot een getuigenis. Zijn almachtige genade doe uw blinde onhandelbare consciëntie intijds nog eens ootmoedig beven voor het Goddelijk licht, dat u heden nog beschijnt, *eer dan, dat uw zilveren koorde ontketend en uwe lamp haast uitgeblust zal worden in zwarte duisternis!* Spr. 20:20; Pred. 12:6.

Deze zijn alzo de heilloze en bedrieglijke schijnbekeringsen van de satan, waaromtrent de Heilige Geest getrouwelijk gezorgd heeft, dat die wel duidelijk in de Schriftuur zijn aangetekend, tot bakens voor het Christenvolk, opdat misschien niet iemand van hen het scheepje van zijn eeuwige zaligheid op deze blinde klippen ongelukkig zou stranden. Laten dan ook anderen altijd arbeiden met hun zogenaamd Evangelisch licht, om deze heilzame ontdekking voor de ogen van de blinde mensen verborgen te houden, uit vrees, dat die hun somtijds enig nadeel mochten doen, als zij daarvan mochten lezen. Want menigeen vaart er toch nu voor schipper of stuurman op de zee, welke de zon van zijn gewaand licht zo sterk in de ogen schittert, dat zij deze gevaarlijke klippen en banken onder water niet wel vooruit kunnen zien liggen. En het gebeurt niet zelden, dat zij er zelfs met hun bodem reeds op vast zitten, eer zij zulks bemerken, omdat hun hoofd zo sterk bewogen wordt door de dampen en vochtigheden, die hen de zinnen bedwelmen.

Maar al wie in Gods ogen een welgevallen mag vinden, dien zal het dan ook gaan, gelijk het David ging: *En David gedroeg zich voorzichtiglijk in al zijn wegen, en de Heere was met hem*, 1 Sam. 18:14. Men zal deze mens ook vergelijken bij een wijze bouwmeester die, eer hij het huis bouwt, alvorens de kosten wel overrekent, en dan een goed fundament legt. Voorzeker, alle degenen, die het werk op een andere wijze beginnen, die zullen het zich dan vroeg of laat eens zeer droevig beklagen.